

Կրտության եւ գիտության համեմետ հայ ժողովրդի ունեցած յուրահատուկ սերն ու զգտումը դրսեւովել են նրա հազարամյակների դատմության բոլոր ժամանակաշրջաններում: Սակայն դարեւ շարունակ իր դեւականությունը կորցրած ուսումնատենչ հայը իր ուսման ծարավը սիդղված էր հագեցնել ուրիշ երկներում: 19-րդ դարի 40-50-ական թվականներից սկսած հյա առաջապահ ուղղ ճամփարական գործիքները՝ Խ. Կրոլյանը, Մ. Նալբանդյանը, Ա. Նազարյանը, աղա ճանեց Ս. Շահազիզը, Հովհաննիսը և այլք, ջաներ չեին խնայուի հայկական համալսարանի անհրաժեշտությունը հիմնավորելու եւ այն հնարավորինս ուսուց բացելու խնդրի լուծնան հանար: Մ. Նալբանդյանը այսդես էր Անեկայացնում ստեղծված իրավիճակը. «Մեզանից յուրախանչյուր ու գերմանական, ֆրանսիական եւ ռուսական համալսարաններում դեգերելով, օսարության մեջ, հազարավոր նեղությունների համբերելով, օր խավարեցնելով, սահ-

1961թ.՝ արժանացել է ՀԽՍՀ եւ
ՎԻԽՍՀ գիտության վաստակավոր
գործչի կոչման:

Երն վերոհիշյալ երեք գերատէսչությունների կողմից ինսիտուտն իրենց հանար ցանկայի անվաննամբ կոչելու արդյունքն են: Նշված գերատէսչությունների միջեւ ինսիտուտի կառավարման կաղակցությամբ ծագած հակասությունները հաղթահարելու, ինչպես նաև ինսիտուտը Երեանից Լենինական տեղափոխելու հետ կաղաքա նոր լենինիներին լուծում տալու նոյաբակու 1932ք փետրվարի 2-ին ԿՊ(Բ)Կ Կենտրոնական կոմիտեն ննաւակել է «Կոմուրահիվ-սնաւագիտական ինսիտուտի վիճակի մասին» հարցը: Ընդունած որոշման մեջ նախ՝ միահամակա ամրագրված է, որ ինսիտուտի ղեկավարումը հանձնվում է Հայկողողին, Երևորդ՝ նոյաբակահարմար է հանարված ինսիտուտում աշխատելու համար հավաքագրել մի խոմք առաջատար դասախոսների (թվականում՝ երեսուն ազգանուններ՝ Վիշահ Կոստանյանի գլխավորությամբ) եւ Երեսուն ինսիտուտը Երեանից Լենինական տեղափոխելու կաղակցությամբ հանձնարարվել է:

ազ միանգանայն այլ դայնաներում: ԵՐԴ-ի կազմում ավելի բան չորս տասնամյակի ընթացքում և ստուգիտական ֆակուլտետը, ընորհիվ համալսարանում ստեղծված բարենպատաս դայնաների եւ ֆակուլտետի անձնակազմի frsnաջան աշխատանի, հսկայական առաջընթաց եւ աղբեկ գիտամանկավարժական գործունեության բոլոր լուրսներում: Բավական է ասել, որ ԵրժՏԻ-ի կազմավորման նախօրյակին (1974ք.) և ստուգագործության բավանակը 1934ք. համեմատությամբ տասնամյակի կազմությամբ է՝ 305-ից հասնելով ունից 3 հազարի, իսկ մասնագիտությունների թիվը՝ 4-ից 11-ի: Սակայն բարձրագույն կրթությամբ և ստեսագիտների նկատմամբ դահանջարկն աճում էր առաջանցիկ տեմպերով, ինչով էլ դայնանակիրակած էր ստուգիտական ինքնուրուցի բոլիի կազմավորման անհրաժեշտությունը 70-ական թվականներին:

Անցած Երեք եւ կես տասնամյակի
ընթացքում ՀՊՏՀ կոլեկտիվը՝ ընոր-
հիվ ողջ անձնակազմի հետևողա-

ՏԱՐԱԾՈՒՅԹԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԱԾՈՒՅԹԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

ցԵԼ Է ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆ ՂԲԱՀԱՆՈՒՐ ԼՈՎ-
ՍԻԾ յՈՒՐ ՔԱԺԻՆ ՄԻ ՃԱռԱԳՅԱՅՔ»:

Համալսարան ստեղծվու սահմանադրությանը համակել էր ողջ հայ առաջատար ճամանակակիցներին, որի հիմքերն անկախ մնացին մինչեւ 1918թ., երբ Հայաստանը անկախություն նվաճեց և Առաջավագ պետականությունը: Հայ ժամանակակիցները արդեն 1919թ. մայիսի 16-ին Հայաստանի Հանրապետությունը որոշում ընդունեց համալսարանի հիմնադրման մասին:

Հայաստանում խորհրդային կարգերի հաստաման առաջին ամիսներին կառավարությունը որոշում է վերակազմել հաճալսարանը՝ 1920թ. դեկտեմբերի 28-ին լուսադրույթում Ա. Հովհաննիսյանը ստորագրում է «Երեւանի ժողովրդական հաճալսարանի կազմակերպման նախարար» հրամանը, ըստ որի այն բացկում է Երևոն ֆակուլտետով՝ հասարակագիտական եւ բնագիտական՝ Նորագույն հաճալսարանի գործունեության առաջին հիմք տարվա ընթացքում (1921թ. հոկտեմբերին), Ելեւով մասնագետ կադրերի նկատմամբ Եղած մեծ դաշտանշարժից, այս վերակառուցվեց՝ նախկին Երևոն ֆակուլտետի փոխարեն ստեղծվեց հիմնարկ, որոնցից մեկն էլ խորհրդային Ժնարարության ֆակուլտետն էր։ Վերջինս հիմնականում կարդրել դեմք է դատաստեր Ֆինանսական եւ բանայութեաչության նախարարության համար՝ «Ֆինանսներ» եւ «Պանակորում» մասնագիտություններով։ Ֆակուլտետի առաջին դեկանը Գ. Ղարայանն էր, հիմք 1922թ. փետրվարից՝ 8. Խանզադյանը։ Տարին դեռ չըլուրած՝ 1922թ. սեպտեմբերի 1-ին վերականգնվեց հասարակագիտական ֆակուլտետը, որի կազմի մեջ մտան նաև Վերնիկչյալ սնտեսագիտական մասնագիտությունները եւ որն էլ, իր հերթին հետագայում վերանվանվեց իրավամւնեսագիտական (1926թ.), աղայ՝ սոցիալ-սնտեսագիտական (1928թ.)՝ գործունություններու միջնեւ 1929-30 ուսարվա ավարտը։

Եթեամի հանալսարանը իր գոյության առաջին տարիներին մեծ զանգեր էր գործադրում դասախոսական կազմը մասնագետ Կաղերով համալրելու համար: 1921թ. համալսարան հրավիրված առաջին դասախոսների թվում էին նաև ձանաշված սնննապետներ Դայկ Ազայսյանը և Շահեն Ներսիսյանը:

Այս եւ թարեւոս Ավարաբեցանը:

Դայկ Ազայանը դասախոսություններ է կարգաց «Քաղաքան-ստուգյոն» եւ «Ազգարային հարց» առարկաներից; 1956թ. Յ. Ազայանը ընտրվել է ՀԽՍՀ գիտությունների ակադեմիայի թթակից անդամ,

կամ: 1931թ. Եղել է ֆինանսների ամբողության վարիչը (Կոռուպտաշիվ-Տնտեսագիտական հիմստուժում, աղաւե՛ՐԴ-ում): 1957թ. մինչեւ կյանքի վեցը Ղ. Չափայլյանը ԵՊՀ-ի տնտեսագիտական ֆակուլտետի դեկանն էր:

1930 թ. Խորհրդային Սինդիկուում արմատական վերափոխումներ իրականացվեցին բարձրագույն և միջնակարգ ճանապահական կողմերում:

Հայկովորին, Մաժտովինասին եւ Ֆինմեծովնատին՝ ֆինանսավորման այնուհի նորմեր սահմանել, որդեսզի առահովովի հիմստուժում նորմալ դասավանդումը: Այսիսով՝ հիմստուժն իր ամբողջ գործունեության ժամանակահատվածի առաջին կեսն անցկացրել է Երևանում, նյուու կեսը՝ Լենինականում (1932-1933թ.):

սահպակ սամասպատառական գրիլլ-
բայան ոլորտում ԽՍՀՄ Կենտգործկո-
մի որոշմանը՝ «Բազմաֆակուլտետ
բարձրագույն ուսումնական հասա-
տություններ եւ տեխնիկումները վե-
րակազմվում են ջողովային ուսում-
նական հասատությունների»։ Հա-
մադարասախան որոշում է ընդու-
նում նաեւ Անդրկովկասի ժողովո-
խորհ (1930թ., հունիս), որով Թիֆ-
լիսի եւ Բաքվի բուհերի հետ միաժա-
մանակ ՀԽՍՀ ղետական համալ-
սարանը նույնական վերակազմակր-
կում է գրիլլ հիմն ֆակուլտետների
1933թ.։

Կողմերաշիվ-սննդսագիտական
ինսիտուտն իր գոյության տարիներին
կարեր է ղատաստել երեք մասնա-
գիտություններով՝ ղամացվոման,
ֆինանսների եւ աղրամագիտու-
թյան, որոնցից յուրաքանչյուրը ա-
ռանձին ֆակուլտետ էր։ Ուսանողների
թիվն այդ երեք տարիների ընթացքում
գրեթե եռապահպետ է՝ 1930-31 ուս-
աւարա 106-ից 1932-33 ուստարում
հասնելով 305-ի, որի մասին վկա-
յուն են ինսիտուտի ուսանողների
շարքը ընդուագորդ թվերը։

բազայի վրա ստեղծվում են համադրատասկան մասնագիտությամբ իհնաց ինքնուրույն ինստիտուտներ, այդ բվում՝ Կոռուպտաշիւ-սնտեսագիտական ինստիտուտը, որի և նօրինությունը հանձնվում է Կոռուպտացիային՝ Դայլոնովի:

Ընական կոռուպտական ստեղծականությունը առաջանաւ է 1920-1921 թվականին:

Զնայած Կողմերաշիւ-սնտեսագիտական ինսիտուտի և ուժի մեջ մտնելու հիմնադրման օրվանից հանձնվել է Կողմերացիային՝ Հայկողողին, բայց Ֆինանսավորումը կատարվ է նաև Ֆինանսների և Մատակարանական ժողովածաները, բայց որ ինսիտուտը կարդր էր դաշտավառում նաև այս վեցինների համար, որոնք ձգտում էին որոշակի ազդեցություն ունենալ հիմնական որոշություններում (դիրեկտոր) և եղել 1930-1931թթ.: ՀՀ Զորյանից հետո Կողմերաշիւ-սնտեսագիտական ինսիտուտի ռեկտորը (դիրեկտոր) են եղել Վ. Սարգսյանը (1931-1932թթ.) և Կ. Խաչատրյանը (1932-1933թթ.): Վերջին հետազոտություններից պահպանվելու մեջ՝ 1933թ. ստումբերից հանակվել է ուսումնական մասի դրույթունը և սնտեսագիտական ֆակուլտետի դեկան:

ումենապ հնահիոնտ գրծոնենության նկածնաբ: Այստեղի էլ ինստիոնից արքեր անվանումները՝ Առեւտա-կողոդեշտիկ, Ֆինանսա-ստագիտական, Արեւտա-կողոդեշտիկ-ֆինանսական, Մատակարանան եւ կողոդեքացիայի եւ այլն, ո-

Նակվել է համալսարանի սնտեսագիտական ֆակուլտետում, որն անուում է, նողաստել է սնտեսագիտական կրոռության որակական աժին եւ դայմանելու ստեղծել սնտեսագիտական ինֆորմացիա բոլոր վեցաննդի համար, սակայն Կոռուպտաշվ-սնտեսագիտական հնասիտուուր, որի հիմնադրման 80-ամակը լրանում է այս սահի, կատարել է իր դատամական դեր սնտեսագիտական բարձրագույն կրոռության զարգացման առջևում:

ԵՊՀ Տնտեսագիտական ֆակուլտետի արաջնակ ղեկանը (1933թ.) Կ. Խաչատրյանն էր, առաջ՝ Յ. Պետյանը, անդինների վարիչներ էին Ն. Ստեփանյանը (բաղադրատնտեսագործական), Ղ. Շաբարյանը (ֆինանսների), Վ. Կոստանյանը (տլանավորման), Ա. Գարամյանը (հաշվառման եւ վիճակագրության), առաջատար դասախոսներ՝ Յ. Թումանյանը, Բ. Դարությունյանը, Ն. Գասպարյանը, Մ. Եղանյանը, Ե. Ավագյանը, Վ. Մելիքյանը, Ա. Արաբելյանը, Ս. Սամօրուսյանը, Ս. Խափակյանը: 30-ական թվականների երկրորդ կեսին ԵՊՀ Տնտեսագիտական ֆակուլտետում աշխատամիտ են Իրավիշել Զ. Բաշինցովյանը (1936թ.) եւ Կ. Կարագյանը (1938թ.), իսկ 1933թ. սկսած համատեղության կարգով մինչեւ 1970-ական թվականները դասավանդել է Ս. Արդուցը: Այս փառակող եռյակը Ղ. Շաբարյանի և Յ. Թումանյանի հետ միասին իրենց հայրենաներ աշխատամիով անզնահաստի ծառայություն նառուցեցին հանրապետության ժողովրդական Տնտեսագործական հանար բարձրագույն կրթությանը Տնտեսագետ կարուեր դաշտաստիլու գործին:

Հայատանում սննդսագիտական ինքնուրույն բուհի երկորդ ծնունդը կամ նորագույն դասնությունը սկիզբ է առել 1975թ. օգոստոսի 6-ից, երբ ՀԿԿ Կենտկոմի եւ ՀԽՍՀ Նախարարների խորհրդի որոշմամբ ԵՊՀ սննդսագիտական, աղբանականության եւ առեւտրական հետազոտական աշխատողների եւ մասնագետների ուրակալության բարձրացման ֆակուլտետների բազայի վրա կազմավորվեց Երևանի ժողովրդական սննդառյա ինսիտուտը, որը ՀՀ կառավարության 1999թ. նոյեմբերի 30-ի որոշմամբ Վերանանվեց Երևանի մետական սննդսագիտական ինսիտուտ, իսկ 2006թ. հունիսի 6-ին սահմանադրամի կողմանից:

ՍԵՐ այսօրվա հաջողությունները միանգամից չեն ձեռք բերվել: Դրանց հիմքերը դրվել են Հայաստանում ստեսագիտական բարձրագույն կրթության սկզբնավորման եւ առաջին սնտեսագիտական բուհի հիմնադրման ժամանակներից, ամրապնդվել ու զարգացվել են ԵՊՀ սնտեսագիտական ֆակուլտետում: Ուստի միանգամայն տեղին ու հիմնավոր է ՀՊՏՀ ռեկտորափառք եւ գիտարհրդի որոշումը՝ 2010թ. հոկտեմբերին նեւլու սնտեսագիտական բարձրագույն կրթության 90-ի և սնտեսագիտական հիմնուրույն բուհի՝ Կողմերափակ-սնտեսագիտական հիմնարկությունը՝ 80-ամյակը, որը միաժամանակ ՀՊՏՀ-ի որդես այդ հիմնարկությունը ժառանգորդի, 80-ամյակն է: Այդ որոշումը թվադրությամբ է մեր արմատների, մեր ավագ սերունդների նկատմամբ ունեցած դարաշի ու լատասամանական գիտակցական աշխատավորության:

ՅԱՐ. Մ. ՍՈՒՎԱՐՅԱՆ
ՎՊՏՏ ՌԵԼՏՆՐ, ՀՀ ԳԱԱ
ՔԴՐԱԿԻՋ ԱԽԱԲԱ
Լ. Խ. ԽՈՅՑԱՆ
Հ ՌԵԼՏՆՐԻ ԽՈՐՀԵԼՊԱԿԱՆ,
ԱՊՀԱՆ

L. Iu. ԽԵՑՅԱՆ
ՀՊՏԾ ռԵԼՏՆՐԻ Խորհրդական,
դոցես

Qurkunqjauň «urtısuhiň ƿaikr» wıjdıň ƿaiknısuhiň tı osuruhiň

Անցնում եւ ահա Երեանի հերթական փողոցային տուլայով եւ ի թիվս այլ հրավերների լուս եւ նաեւ անսույտաել՝ «Լավ հումորներ»։ Մոնտենում եւ Երիտասարդ վաճառողին՝ «Չաս օգտակար գործ եւ անում, բայց ինչո՞ւ «հումորներ», այլ ոչ թե «հումոր»։ Նա զարմացած «իյա՛, ժամ աչ»։ Այս սպահիչ, «չուգրունային» սկզբունի հիման վրա է թեածում այժմ ահավոր չափի հասած լեզվային «աղանձներից» մեկը՝ «իյաստաչէ» մոլոցը, երբ հայերենի հմատով հավաքական բոլոր բառերը «բռնաբարվում» եւ վերածվում են հոգնակի։ Ասի մի խան օրինակ։ Եթուատահարորդավարը «լուսավորում» է գովազդի «մոլոք» կողմերը՝ «Դամութերը Վրկում է Երեխանուների կյանքերը», դամագավորը՝ «նրանց անօրինակ հերտսությունները», կամ «նրանք օգուտներ են բարում», երածշաստեր կինը՝ «ես մեծ հաճոյներ տացա համերգից»։ Իսկ թեյի եւ սուրճի գովազդին հրավիրված մեր հանրահայտ դերասանները, կարծես թե հենց այդ աղանդի դասվերով հոլոված ցոյց են տալիս խանութրում՝ «Սուրճերի բազմաթիվ ժեսակներ» եւ «Ծերեկ միջերկ մի ամբողջ աշխարհ»։ Դե, հնչ ասես, նոյնինիկ իշխան ծովան էլ զիմից է հոտում։ Եվ այսու ժառունակ՝ ո՞ր մեկը թվես։ Հվաքած հարցում եւ մինի թեց՝ այս ինչ նոլոցիային հեղեղ է լատել մեր Եվզի գլխին անկախության տարիներին, խան որ անեղ թափ է առնում նաեւ մի ուրիշ մոլոց՝ «քարզմանամոլոցից», որի հիմնական տարածողութեն են թյուիմացարք իրեն «Էլիտա» համարող կիսագրագետ, այսու թե այսու ունետու դպրած խավը եւ ռուսախոս մեր հայ հանախաղաքացիները։ Վերջիններն իրենց ռուսերեն ծեւավորված ասելիքը գրական հայերենով արտահայտելու համար կատարում են բառացի՝ երեմն շատ դեմքերում անհերթ բազմանություն, իսկ լեզվի հարցերին շատ «Էլիտան» եւ

մնացյալ մասսան սեփականացնում է այն որդես «դրեսիֆ» խոսվածել։ Արդյունիւմ հաճախ կարելի է լին հայերենը վարկարելող եւ իր իրական ինաստով զարհութելի՝ «Նա այժմ Մոսկվայի տակ է, կամ աղրում է Մոսկվայի տակ»։ Խելիք եկելի հայեր, թե ինչ ե՞ւ ասում եւ ինչ է հայերենում «տակ»-ը (սեփանի տակ, մահճակալի տակ, հետեաբար, Մոսկվայում գետնի տակ)։ «Մոսկվայի մոներեն»-ի փոխարեն հնաստով է գոնե հարկավոր բարգմանել «ոոդ Մոսկօն»։ Եւ առաջ այլ արտահայտություններ, այլ ոչ թե բառացի՝ խայտառակ ձևով։ Ով է ձեզ սիմուլ լավագանել, արհամարել մեր հարուս լեզուն, զայտուն կառչելով ռուսերնից, այն էլ ահավոր սիսա բարգմանությամբ։ Դա մեզ դաշիվ չի թերում, եթե ոչ արհամարամ հարեւան ազգերի կողմից (ինչպես ուղեց հասկացնել իմ Վրացի ծանոթը)։ Այս «բարգմանամոլոցում» առաջատար են նաև մեր սրբության խաղութիւն մեկնարաններ, ճանավանդ ֆութբոլի՝ Սլավա Սլովականի գլխավորությամբ, նոյն ողով «դասիստարակելով» նաև ավելի գրագետ երիտասարդ հաղորդավարներին։ Արդյունիւմ, աշխարհի առաջնության օրերին սանում են այսպիսի բարգմանչական նվերներ՝ «Նրանց մոտ չի ստացվում», «Նրանք չեն կարող ցույց տալ իրենց որակները»։ Կամ Գիլյոյանի «Նրան կարդացան հավաքվել» (երեք վախից ցրվել են)։ Բանից դարձվում է, որ նա ամբոյան ցանկանում է ցույց տալ իր «ճակարտակը» ռուսերնից բարգմանելով այդ կերպ «սօբրատեսք» (սթավիլը, մի քոյնոց դաշնայի բարոյ) բարոյ։ Սիրելին, «ոտք ու կարդեսով մեկնիր», «սաս ու ձոր մի ընկնիք ու ոտքեր եւ հայ լեզուն ջարդելով»։ Նոյնը խորհուրդ է տրվում փորձառու Ս. Սարգսյանին, ում, ցավով, սարհացրի փորձը նոյնիկ խորացրել է բարգմանամոլոցը՝ «ամեն ինչ գոնում է նրան» (ըստ ի հիմքի համար է «մըս»)։

նրան») եւ անհեթեք՝ «նա չի փոխված դեմի միջմիկաները» Տիրապի արտահայտությունները: Հիրավի՝ սփյուռքունը սահման չունի: Այստեղ ամեն ինչ դարձ է, բայց յոյս դեմքում դժվար է կրահել, թե ինչից դրված կարծես թե ճայրենիին կատարելապես ժրադետոյ, կիր ու բանիմաց, Յ1 ային շախմատային մեկնարան Գ. Հովհաննիսյանը «Վերանայում է» (Երևի, Արարարության նորմնով) հայոց լեզվի որոշ դրսություններ, հարմարացնելով ռուսենին: Այստեղ՝ դարձով մշակված տարա ու բարեհում «Եղակի» ձեզը, օրինակ, շախմատային թեմայով՝ «...Տուրենիին մասնակցում է 10 գրանյաստեր» կամ «նա ունի 4 գինվոր», գիտակցարան ան իր ելույթներում ընդգծված, կարծես դիմակուրյալ, փոխարինում է երկար ու ծանրաւուն ոտսական հոգմակի ժամկետով՝ «մասնակցում են 10 գրանյաստերներ» կամ «նա ունի (հնարավոր է նաև՝ նրա մոտ կա) 4 գինվորներ» կամ «...շախմատաստերի մեջ կրում են չժամորինի կրչումներ»: Իսկ եւ հսկվեր նաև՝ «իյա-շատաչ» դրիմի-հիվ սկզբունքով, ինչը այս դեմքում եւ այդ կատարնամբ իր տառեկայի ներ, ներ...ներ շարանով անստատիկ եւ տարօրինակ երեւոյք է: Արժի, արդյոք, հարգելի դ-ն, համառուն շարունակել այս արատավիր խոսելսձեւը (չնայած տարիներ առաջ Զեզ տրված բարի խորհրդին), մանավանդ որ Զեզ է ունկնդրում ամեն կիրակի բազմահազարանց շախմատասեր բանակը, միամատքար ընդորինակետով Զեզ, բայց որ ըստ ոտսական իմաստուն ասացվածի՝ «ցյորոյ որումը զարաւութեան»: Այդ նոյուցով կարակել եմ նաև ԱԼՍ ային շախմատի Զեզ կողեզաներին եւ շաս-շատիին: Ափսուն: Իսկ ո՞ւր են Լեզվի կարչությունը եւ Լեզվի մասին օրենքը... Քուններ անուս: Ահա այստեղ Զարենից «արտահամ բառը» (լեզուն) դառնում է օտարահամ, դառնահամ:

CHI & YOUNG HOGOSGO

1970 ወቅለውንና ለዚህንም የወጥነት በፊት እና ስልጣን ተስፋዣ የሚከተሉት የሚመለከት ማረጋገጫ የሚያስፈልግ ይችላል፡፡

լոյն անուղղությունը կ տա մեր բազմաքարտությունը և ամբիոնը դատարկ էին մնացածի, խանի ու աշխարհում ոչ մի տեղ չկար նրա լեզենդար հեղինակությունն ունեցող մեկը, որ կարունակեր նրա գործը: Կային մի բանի կարդինալներ՝ Նիկոլայ Տարասովը Առաջապահ, Սրբազն Գիյամսն ԱՄՆ-ում, Պետք Պետսովը Մոսկվայում եւ իհմա Շորթգարդում, սակայն նրանցից ոչ մեկը դատապահն լուսապահ չուներ անթերի ճաղաս օլիխին: Փոխարեն «որենից որ ոռու տղամարդ դարձնեն են օախի» հասկացությունը տեսափոխվեց Երեսան՝ Դայատանի մայրավաղաք, հայսնի իր ողափոխայանով եւ նախկին ԽՄՀՍՀ Վերաբերյալ իր երգիծական մեկնաբանություններով: Այստեղ չկա մի առանձին ուսուցիչ, որին դարտական լինենք տաղաք նոր ձեռված հեղինակության համար, սակայն Դայատանի դարավեսիս ուսումնարանն է, որը դարձել է իհրավի անտակ մի առյուն, որն աշխարհի բալետային խմբերին աղափառում է փայլուն

ուսուցված Երիտասարդ տղաներ (բանի որ եւ չեմ հանդիպել Երևանյան որակի կնիք ունեցող որեւէ բալետի դարուին):

Եվրոպայում ամենից կարելոր կարծես Ըստցարկայիս՝ «Յուրիխի բալետ» է, որի գլխավոր մենակատարներից ջրով հայ են, իսկ հինգերորդ արդեն Յուրիխի Երիտասարդական բալետի անդամ է: Նրանց գործընկերների մեջ կան գլխավոր մենակատարներ եւ մենադարդութեր Բեռլինում, Մյունիսթենում, Համբուրգում եւ Չেռուգարդում, եւ բոլորն էլ նաշո ժողովականությունը պիտուղն էն: Ենանց մեջ «Պահկներ» չկան: Ի դեմ, Դավիթ Կարաբեյյանը Սան Ֆրանցիսկոյից, մեկ այլ Երևանցի (այս բառը բնագրով հենց այսպես էր՝ *Yerevantsi* ծան. բարգմ.) աշխարհ է նույն գործել նույնութեա Յուրիխի ճանադարիով, որի բալետային ղեկավար Հայնց Շիյոնիլ զովեսուն է արականացած վում «իր երեանցի տղաների» մասին:

Նրանի, բավական է, ոչ միայն գործընկերներ են, այլև մետքիմ ընկերներ, մի մակարդակի, որը սովորական չէ Եվրոպացի դարողների շօջանում, տանի որ Ենանց միավորում է հատուկ

Գինգ մաշոներն Արարատից «Հզոր զզագմունիսները». հայաստանի պարողները մասնիր են նվաճել Արեւնուսիք

աղասի լուսպ, որ նամբ բոլորն էլ ուսուցանվել են միեւնոյն ծագրով՝ այլ ռորդիտեր նամբ միեւնով զգացմունենք ունեն ան հանդեպ (Երազյալ կարո՞ք): Իրավանու նամբ խորաբար հղարս են՝ լինելու հայ, ոչ թե ոռու, և դա հաստատ դես առնչվում է նամաց հավախական գիտակությանը՝ կապված իրենց ժողովրդի տառապանեների հետ Երի տասարդ բուրենի օրով, որոնք մեկուն կես միջին հայրենակիցների սպան Եցին 1915-1916 թվականներին:

Եկու անան առաջ դարդության հինգը տանը՝ Երևանում համախմբ վեցին «Գեղագիտական ուսպիշկներ» Երևայացմամբ՝ ստուգելու իրենց ունակությունները: Այս մեծ հաջողություն ունեցավ, ուստի ու տղաներ համար անձակվեցին հայաստանական դերյան դերյունն Արեմուտիում՝ «Դզու զգացմունենք. ժամանակակիցին ուստուրույն դասական եւ մոդեռն դարի միջով» Վեճագրով Սյունեն նի Ֆիլիարմոնիայում, Տիգրան Միքայելյանի եւ ընկերների կողմից: Զանք որ Միքայելյանը Բավարական դեստա աշխարհում բարեկա մեծանակ բավական մեծանակարան է, հասարակ կության հետարքությունը Երաշխական վորոված է: Եվ հասարակությունը իսկամբես հիասքափակած չէ:

Եկու մասից կազմված երեկոյից պահպանությունը չէ։
Եկու մասից կազմված երեկոյից պահպանությունը չէ։

Վերաhrաւսարակվել է «Իսալերևն-հայերևն» բառարանը

Ծուր 10 տարի է, ինչ Խավախյան դեսպանատունը ունեցող Երկրներում հոկտեմբերի 18-22-ը անցկացվում է «Խավախեն լեզվի օսբար» միջոցառումը, որը կրում է «Խավախեն աշխարհում» խորագիրը։ Այս աղիքով ՀՀ սփյուռքի նախարարությունը դիմել է դեսպան Բրուն Սկապինիին, որն էլ սիրահուար վերատվել է բառարանը, որն այսուհետ կրածնա այդ լեզվուն սովորող Երիտասարդության համար կարեւոր ծեռնարկ։

ՀՅ սիյուտի նախարարության նախաձեռնությանը եւ հովանակորությանը Վերահրատարակվել է «Խալերեն-հայերեն» բառարանը (635 էջ), որի հեղինակն է Մխիթարյան միաբանության անդամ Կահան Վրդ. Օհանյանը: Եթե կայացավ բառարանի ընորհանությունը, որին Անգլակա էին մատվորականությունը և հյուսեւ:

Նախարար Յանուս Յակոբյանը ողջ ներկա ներկանելի է ներկանելին, ՀՀ-ում Խավահյայի դեսպան Բրուն Ալյամի հիմքում, հայր Կահանին, բարձր գնահատեց դարեր շարունակ իշավական մշակույթի դարձեած հրաւալի ստեղծագործությունները, որոնք այսօր էլ շարունակվում են: «Խայիան հայ ժողովրդի համար ամենասիրելի բարեկամ եկանելից մենք է», նույն ճախարարացար, «Զայն այն լատառով, որ մեր հարաբերությունները բաղադական են դեսպանական առողմանով զարգանում են խիստ ներխանակ, այլև այդ բարեկամության հիմքում կա մի շատ գեղեցիկ կետ, դա Մխիթարյան

միաբանությունն է. 300 տարի առաջ իշխական լեռտուքյունը (հետանությունը) բացեց իր դժոները մի խումբ հայորդիների առջև ու ու դպյանաներ ստեղծեց՝ Միսիրա Սեբաստու գլխավորությամբ։ Սուրբ Ղազարը մեր ժողովրդի հեղաքությունն է, ոս մեր գիտական, նշակութային կենտրոնն է, նաև Իսայիա-Դայաստան բարեկամության ամենափայլուն արտահայտությունն է...»), ասաց Նախարարը։

Այնուհետև նախարարը ներկայացրեց Միջիբարյան միաբանության ծաղրագոյն վարդապետ հայր Կահանին ու ճամահանքի բարձր խոսքեր ինեւ նրա հասցեին ու նրա կատարած կարեւոր ու արժեքավոր գործերին, մասնավորապես բառարաների ստեղծման բարդ ու դժվարին գործը ստանձնելու համար: Ենց այդ բառարաններով հայ-հայական կամաց ազգային պատմությունները պահպանվելու համար անհնարինակ է:

სრულან ტევიოლის «სადაწყისა-
ხა» (თებერვალის 10-ების სა-)

շից» («Երկխոսություն Երեխի համար», որ հրատակ Երևալայացրին Գրիգորյանը, Սարշրույանը եւ Կամիշոնովան)։ Էլրանին ցուցադրելով խաղաքի անցյալի որոշ ծանրաբարետական ավերակներ եւ Երեանը ցջաղատող մի խճի բնաղասկերներ՝ կախարդական Արարա Լեռան սվերում, տղաները համարձակուեն Երևալայացրին իրենց ազգության աշխարհագրությունը՝ այդուհան ըետևով իրենց էրինկ ծագումն առանց որեւէ ազգագրական մտշպների։ «Արշի Գորկու հիշողությունները» համարում, որտեղ Օրանի հավաքականորեն կիսել են խորեղափական, եւ «Ծիրանի ծառ. անցյալի հույսեր» համարում, Մերժմչված մի հայկական կիսնոնկարից, խորաբես տեղեկանուու ենք այն անբուժելի վերերի մասին, որնցից Օրանց ժղովուրդը տառապել է մոն հարյուր տարի առաջ։ Երեկոյի վեցրում Օրանի ցուցադրեցին մի ավելի լավատեսական կտոր, որը թերեւս նաեւ որդես մեծարումն էր Մյունիսենին «տեղական ասված»։ Կառլ Օֆիչ՝ Վերցինիս կամամիա Բուրանայով։ Այդուհանուերձ, եւ կցանկանայի, որ Օրանի ավարտեին իրենց «բերանի ջուրը վագեցնող» (կամ ավելի շուտ մետք է ասել, «ոսթեր խորացնող»)

